

DET PSYKISKE TEMPEL

MARTINUS

DET PSYKISKE
TEMPEL

FORLAGET KOSMOS

KØBENHAVN 1965

Copyright
by
MARTINUS 1956

Eget tryk

1. KAPITEL

„Forgården”

Set fra et kosmisk plan vil hele den jordmenneskelige mentale sfære være at inddele i tre forskellige psykiske tilværelsesplaner. Disse tre tilværelsesplaner er blevet nøjagtigt symboliseret i den jødiske tempelstruktur. Vi ved, at jøderne havde den opfattelse, at et tempel måtte være delt i tre afdelinger. Tabernaklet såvel som Salomons tempel var inddelt i „forgården”, „det hellige” og „det allerhelligste”. Denne inddeling var således ikke en blot og bar praktisk foranstaltning, den var som allerede nævnt symbolet på de tre psykiske eller mentale sfærer, som udgør den jordiske menneskeheds åndelige livsterræn.

I „forgården” måtte alle komme. Den udtrykker den mentale sfære, som alle de,

der endnu kun besidder „flokbevidsthed”, ikke formår at hæve sig ud af. I denne mentale sfære finder vi den jordiske almenhed. Ser vi på denne almenhed, vil vi se, at den består af mennesker, der endnu ikke er særlig individuelt indstillede. Disse mennesker følger flertallets meninger og handler i det meste efter, hvad der er skik og brug. De er bundne i religiøse sekter, politiske partier, de er kort sagt de utallige eksisterende foreningers „menige medlemmer”. Overalt er de fanget ind i en eller anden flok. Nogen selvstændig mening eller vurderingsevne har de ikke. Deres svar på spørgsmål angående livets vigtigste problemer er således ikke deres eget svar, men derimod den sekts, det politiske parti eller den forening, de tilhører. Her eksisterer livet som en kolossal broget mentalitetsforvirring. Og her kæmper flok imod flok, politik imod politik, religion imod religion, ideologi imod ideologi. I denne kamp er det enkelte individ på grund af sin mentale uselvstændighed eller suggererede tilknytning til sekten, partiet eller føreren kun en slags mekanisk apparat, der uden nogen art af selvstændig, logisk tænkning automatisk træder i funktion, så-

fremt dets sekt, parti eller fører angribes, for hurtigst muligt at destruere modstanderen eller oppositionen.

Dader findes utallige indbyrdes forskellige foreninger, flokke eller sammenslutninger, hvis menige medlemmer består af sådanne automatisk fungerende animalske „robotter”, der helt udenom logisk selvstændigtænkning omgående træder i funktion ved selv det mindste angreb på deres opfattelse, er vi her ved roden til al krig. Her er det, at alle kæmper imod alle. Da der i denne situation ikke er tale om selvstændigt tænkende mennesker, men derimod om mennesker, hvis mening er blevet dem påført igennem suggestion, og som de nu automatisk adlyder, er enhver form for krig imellem disse individer i virkeligheden en krig imellem „mentale søvngængere”, imellem „animalske maskiner” eller „robotter”, der af en „fører” er indstillet til automatisk at eksplodere i samme øjeblik, de møder modstand fra andre partiers, sekters eller føreres tilhængere. Alle de her berørte former for krige eller kampe er således ikke kampe imellem selvstændigt tænkende mennesker, men derimod kampe imellem

blinde og døde automater, hvis egen individuelle jegfølelse og logiske tænkeevne er blevet lammet og sat ud af funktion igennem en suggestion, der er blevet dem påført af deres parti, flok eller fører. Det er derfor ikke så mærkeligt, at Kristus overfor sine bødler brugte ordene: „Fader, forlad dem, thi de vide ikke, hvad de gøre!“ Han så, at hans bødler var uselvstændigt tænkende individer, der kun handlede ud fra forestillinger, der var blevet dem dikteret udefra. De handlede ikke ud fra, hvad der virkelig var sandhed, men derimod ud fra, hvad de troede var sandhed, hvad de troede var rigtigt og dermed moralsk. De handlede ikke ud fra end direkte, selvoplevet virkelig viden om eller kosmisk analyse af situationen, men derimod ud fra en opfattelse, der helt var et resultat af tro. Men at tro noget, udenom eller uafhængig af tilgængelig mulighed for viden, er det samme som at være suggereret. Jesu bødler var, således som alle bødler i det hele taget, mentale „robotter“, der automatisk trådte i funktion „efter ordre“, ligegyldigt hvilket forsvar han rent logisk ville have kunnet præstere.

I denne „förgård“, denne mentale eller

psykiske sfære møder vi det midlertidige hjemsted for alle uselvstændige individer eller alle de mennesker, som ikke er vokset op til selvstændigt tænkning og derfor kun kan søge deres livsværn igennem en fast tilslutning til en flok, hvis idealer og struktur de er suggereret til at opfatte som „eneste saggørende”. Det er sådanne uselvstændige, mentalt eller tankemæssigt set sovende mennesker, mennesker med indbildte opfattelser eller forestillinger om liv og død, vi møder alle vegne, hvor mange mennesker er forsamlede. Det vil derfor være udtryk for en høj grad af klogskab at undersøge, om et menneske, man kommer i berøring med, er en sådan animalsk robot, en „maskindel” af en større eksisterende helhed, før man indlader sig med det. Thi overfor et sådant menneske nytter det nemlig ikke at komme med logiske argumenter, belæringer eller oplysninger. Det vil enten være absolut uimodtageligt for sådanne argumenter, eller også vil det meget hurtigt eksplo- dere på akkurat samme måde som en hvilken som helst anden automatisk virkende „helvedesmaskine” og sende en stråle af intolerance, had og ufordragelighed imod

en. Ligeledes bør man være meget vågen overfor den enorme strøm af suggererende påvirkninger, der i form af avisernes reklamer og de mange foreningers glødende propaganda stiler imod at dysse ens kritiske sans og logiske tænkeevne i søvn for så meget lettere at kunne erobre magten over en og gøre en til medlem af netop deres opfattelse af livet eller tilværelsen. At tilhøre en sådan sfære betyder altså, at man aldrig helt er sig selv. Man har endnu ikke fundet sin egen individualitet. Man har kollektiv bevidsthed. Man må leve på flokkens mening og forsvare denne mening, fordi man endnu ikke har eller er i stand til at have nogen absolut selvstændig, personlig opfattelse. Et menneske med en uselvstændig livsopfattelse er således ikke et frit menneske, men derimod et bundet eller fængslet væsen. Det er åndelig set en slave. Om disse „forgården”s beboere hedder det, at de ikke må betræde den næste psykiske sfære. Dette er kun tilladt „præsterne”.

2. KAPITEL

„Det hellige”

Over den i det foregående afsnit skildrede psykiske sfære, i hvilken den største part af jordens menneskehed befinder sig, findes der en anden psykisk sfære, nemlig den, der i tempelstrukturen symboliseres ved den del af tempelrummet, der betegnes som „det hellige”. Til denne del af helligdommen eller den jordmenneskelige mentale sfære har altså kun præsterne adgang. Men hvem er „præsterne”? Ved „præsterne” må her forstås alle de mennesker, der i kraft af egen udvikling selv er begyndt at have egne meninger. Derved bliver disse mennesker selvskrevne til at være førere for de andre. Vi finder blandt dem både førere for såvel mørk som lys mentalitet. De er ledere af såvel missionsstationer som gangsterbander. De er vældige agitatorer for deres egne ideer og fremtræder ofte som ledere af store foretagender. Ved deres evne til selvstændig tænkning er de født til at tage magten over de andre, og der findes ikke det materielle område i livet, hvor vi

ikke møder dem. De er således „forgården”s faste punkter, og forgårdsmenneskene er deres „slaver”, idet de helt er afhængige af deres meninger, ideer og forestillinger. Det er disse mennesker, der bliver „diktorer”, „førere” eller „forkæmpere”. Det er dem, der på alle livets områder, både de mørke og de lyse, opildner de andre og ved deres viden og indsigt giver disse andres mentalitet liv, både i moralsk og umoralsk retning.

Men fordi man er blevet et selvstændigt tænkende menneske og grebet af et begær efter, at alle andre skal have de samme ideer og forestillinger som en selv, behøver dette ikke at betyde, at disse ideer og forestillinger er identiske med selve livets sandhed eller den logik, hvilket her vil sige: de love efter hvilke verdensaltet styres. Der eksisterer således ingen garanti for, at dette at følge disse mennesker er ensbetydende med at undgå ulykke og lidelse. Ingen kendsgerning er vel blevet demonstreret tydeligere i vort århundrede end netop farligheden i at følge de mange „førere”, som nævnte århundrede har været så rigt på. Hvor mange tusinde, for ikke at sige hundreder af tusin-

der, er ikke i vor tid på grund af deres til-
lid til de fremstående politiske førere blevet
ført direkte til slagmarkernes rædsler, til
tugthuse og straffearbejde? I virkeligheden
er alle landegrænser, undertrykkelse af an-
dre stater og umenneskelig nedslagtning af
hele folkeslag blevet iscenesat af denne ty-
pes farligste repræsentanter. Megen religi-
øs fanatisme og nedbrydende intolerance
inden for dette for menneskeheden så livs-
vigtige område har sine dybeste rødder i
disse „forgården”s ypperste, og det sam-
me gælder utallige andre årsager til indbyr-
des krig og ufordragelighed.

Et særligt område bør her nævnes, og
det er de forskellige politiske partier med
deres hærskarer af journalister, der igen-
nem disse partiets dagblade, ugeskrifter
o. s. v. hver især iscenesætter enorme pro-
pagandafelttog med det ene formål at hverve
og derved mentalt slavebinde deres tilhæn-
gere, således at de som blinde robotter kan
dirigeres til kamp mod andre rivaliserende
systemer. Intet under, at menneskelivet er
endt i det virvar, det kaos, som nu to på
hinanden følgende verdenskrige har afsted-
kommet. Og intet under, at utallige menne-

sker jorden over er begyndt at vågne af både den religiøse og politiske suggestion og på egen hånd er begyndt at søge efter mere stabile sandheder end dem, de før så tankeløst accepterede som „evige sandheder”. Thi så viseligt er livet indrettet, at overalt, hvor et menneske igennem suggestion udløser en væremåde, en livsindstilling, som er imod de kosmiske love, på hvilke en urokkelig lykketilstand beror, svarer livet tilbage med smerte, modgang og skuffelser. Der bliver livet et realistisk helvede i stedet for det himmerige, man havde forestillet sig.

Alle jordiske mennesker, som har passeret de her nævnte to psykiske eller mentale sfærer, har i virkeligheden passeret den mørkeste del af deres udvikling eller af den „indvielse”, der nødvendigvis må gå forud for betrædelsen af det tredje og sidste afsnit, det vi kender under navn af „det allerhelligste”. Disse mennesker er nået frem til ydmyghedens stadium. De føler, at de midt i deres viden alligevel intet ved udover dette, at de ikke længere kan føres ved tro eller andres diktat. De føler sig hjælpeløse og råber efter fred. De råber

efter livets mening, idet de føler, at denne mening må eksistere. De ser, at andre har fundet denne mening og i kraft heraf lever fuldstændigt suveræne og frigjorte for enhver form for suggestion. De ser, at disse mennesker „taler med Gud, som mennesket her taler med sin næste”, og deres bevidsthed fyldes med en dyb længsel efter at blive disse mennesker lig i tanke- og handlemåde. Og ved denne deres indstilling er de nu blevet de sande aspiranter til den sidste del af den store indvielse. De er igennem deres egne, selvoplevede lidelser og de heraf af fødte erfaringer modnede til at betræde det tredje af det store psykiske tempels områder: det allerhelligste.

3. KAPITEL

„Det allerhelligste”

Hævet over de to her beskrevne psykiske eller mentale områder findes der et tredje: det allerhelligste, om hvilket det hedder, at her må kun „ypperstepræsterne” komme.

„Ypperstepræsten” er identisk med mennesket, der er så ren af hjertet, så forenet med Guddommen og i så dyb kontakt med de guddommelige bevidsthedslag og vibrationer, at han uden livsfare kan gå ind i „det allerhelligste”. Hans mentale tilstand repræsenterer således højdepunktet i den jordmenneskelige åndelige udvikling. Han er det færdige menneske eller „mennesket i Guds billede”. Han oplever den absolutte sandhed ved hjælp af sine egne sanser og er derved blevet „ét med vejen, sandheden og livet”. Han har kosmisk klarsyn og sanser derfor ud over tiden og rummet og oplever sig selv som identisk med selve evigheden. For ham er „én dag som tusinde år, og tusinde år som én dag”. Han kan ikke suggeres til at tro på nogen eller noget. Han ser og oplever i alt og over alt den sande virkelighed. Men han kan lige så lidt suggerere eller binde andre og dermed gøre dem til tilhængere eller dyrkere af ham selv. Han ved, at den, der binder, selv vil blive bundet. Derfor ønsker han kun ét: at frigøre enhver for snærende, mentale og fysiske skæbnebånd. Han udtrykker ved sit væsen den totale kærlighed, forståelse og tilgivelse af alt og

alle. Og da hans højeste mission og lykke er at frigøre, udgør han selv kulminationen af frigørelse. Han er den absolut suveræne. Han lever sammen med Guddommen ved dag og ved nat. Han ser i verdensaltet Guddommens vældige organisme eller tilkændegivelsesmiddel. Han ser i sin næste de sanseorganer, igennem hvilke han i særlig høj grad oplever Gud, og igennem hvilke Gud oplever ham, ligesom han igennem den samme næste kan erkende eller aflæse sit eget forhold til det guddommelige Jeg, den evige Fader, som han erkender ved begrebet „Du som er i himlene”. Dette inderlige harmoniske og levende forhold imellem „ypperstepræsten” og Guddommen, mellem det fuldkomne menneske og den guddommelige Fader, udtrykker den psykiske sfære, vi i tempelstrukturen lærer at kende under navnet „det allerhelligste”. Et sådant menneske, en sådan ypperstepræst er et indviet menneske, det er en Buddha, en Kristus eller et kosmisk bevidst menneske. Og ethvert menneske, der i sit liv oplever at møde denne tilstand eller overskygges af dens kræfter, der er identisk med dem, der i Bibelen har fået navnet „den hellige ånd”, har i virkelighe-

den „fuldendt løbet og nået målet”. Et sådant menneske har ikke mere nogen virkelig sorg eller bekymring. Det ser i alt og over alt den guddommelige vilje, mening og hensigt med livet og oplever som indre, urokkelig kendsgerning al videns og videnskabs absolutte grundfacit, nemlig dette, at alt er såre godt. Det lever derfor i den største tryghed og vil i alle sit eget livs situationer kun ønske ét: at Guddommens vilje må ske. Et sådant menneskes væremåde vil i alt være det guddommelige lys, der upartisk stråler om kap med sol og stjerner. Ved sin upartiskhed, sin indre, urokkelige harmoni og ligevægt og ved sin oprigtige ydmyghed udgør det ved hele sin væremåde levendegørelsen af „mennesket i Guds billede, efter hans lignelse!”

INDHOLD

DET PSYKISKE TEMPEL

1.kap. „Forgården”	5
2. " „Det hellige”	11
3. " „Det allerhelligste”	15